

sannagi forda. Ei olnud ei pole tunni aega möda, kui keif nelli rõõwolit käsist ja jallast finni seutud seäl maas ollid, ilma üht werre tilko ärrawallatamatta.

Kui saaksad ollid hommikul ülestousnud, räkis toapois neile üles, mis õsel olli sündinud, ja nimmetas, et se keige ennamiste selle wiggase ferjaja läbbi olli forda läinud. — Kas sa nääd, mo sõbber, ütles praua siis herra wasto, kui Jumala tassuminne se järrele on joudnud, mis minna sel waesele head olin teinud. — Herra, piddas sedda wiggast meest mitto päwa lahkeste üles, senni kui temma wigga olli parrandatud, ja laskis tedda siis rohke rahha tassumisega emale minna. Kurjanoudjad said kohto kätte ja piddid omma kurjusse süüd katsuma. — Luggejad wõtwad kül ueste sest märko, mis Jumala õiget wallitsust möda hea ja kurja järrele jouab. Sago se heateggiattele melesjahutamisses, ja kurjateggiattele hirmuks.

Tähhendusjed.

Püi ja meesilane.

Meesilane kukkus wette, püi näggi üllewelt oksa peält, wiiskas temmale lehhekesse kätte. Piisoke loom astus peäle, kuiwatas ommad tiwakesed, lendas rõmoga koio.

Monne päwa parrast näggi meesilane, et küt sihtis püssiga sellesamma püi peäle, mis tedda oiaft olli wäljaaitnud. Ta lendas rutto liggi, piistis wallusaste mehhe kätte. Püs läks lahti, laeng kõrwale, püi lendas rõmoga koio.

Üllem aitko allamat meest:

kord saab abbi temmagi käest.

Kuf ja rebbane.

Kuf laulis lauda harja peält. Rebbane tuli liggi, ja ütles: „Ästu mahha, kuffekenne, ma toon sulle häid sannumid. Keif waen on nüüd Ma peäl otsa lõpnud. Meie pealik, wäggew lookoer, on isse sedda käsko wäljaannud. Ei sõ nüüd hunt ennam lammas, egga rebbane kannasid. Üks sõbrus keikidel. Ästu mahha, kuffekenne!”

Kuf ütles: „Rägi neile ka, kes seält jookstes tulleswad, et nemmad siis ka sedda head asja kuulda sawad, ja sind ennam ei hirmuta” — Krants, Sulta ja Wido jooksid tuhhat nelja liggi.